

Істина і віра

Старійшина Гвідо Сенканс

Є люди, для яких ці поняття—істина і віра—здаються протилежними. Чи не доводилося вам зустрічати тих людей, які говорять: я не вірю нічому, чого не можна перевірити? Або: я вірю науці. Або: я вірю в те, що реально існує. Або: вірю істині?

“Що є істина?”—це запитання Пилат поставив Спасителю, ми не знаємо, чи отримав він відповідь на нього. Але в книзі Учення і Завіти 93:24 Спаситель роз’яснив: “А істина—це знання про все суще як воно є, і як воно було, і як воно буде”. Отже, істина—це те, що існує насправді, це—описання реальності! Вона існує об’єктивно і не залежить від того, віримо ми в неї чи ні.

Алма говорив: “І ось, браття мої, що ви можете сказати проти цього? Я кажу вам, якщо ви й скажете проти цього, це не має значення, бо слово Бога повинно бути виконано” (Алма 5:58).

Не вся істина означає абсолютну істину. Те, що ви читаете зараз цю статтю—це також істина. Але не вся істина має однакове значення для нашої вічної долі. В даному випадку мається на увазі таке поняття, за допомогою якого можна знайти відповіді на основні питання нашого життя.

Як же нам знайти істину? Наука також намагається знайти істину: вчені вивчають навколишнє середовище, узагальнюють факти і формулюють закони, які діють у природі. Але те, що вони знаходять, в більшості відповідає на запитання “як?”. Як влаштовано світ? Як діють закони природи? Наш Небесний Батько, у Свою чергу, дає нам відповіді на запитання “чому?”. Чому було створено світ? Чому ми прийшли в нього? Отримати відповіді на ці запитання через науку надзвичайно складно, якщо не сказати більше—неможливо. Президент Меріон Дж. Ромні говорив: “Євангелія має справу з істиною, “а істина—це знання про все суще як воно є, і як воно було, і як воно буде” (УЗ 93:24). Цю істину неможливо

пізнати через звичайний процес пізнання, який проходить людина. Її фізичні відчуття розраховані і пристосовані лише для того, щоб мати справу з речами цього світу. Без одкровення людський інтелект не здатний відкрити абсолютну істину, з якою має справу євангелія” (Marion G. Romney. Revelation. 1964—A:122).

Якщо ми—віруючі люди, чи означає це, що істина нам не важлива і що нам достатньо нашої віри? Ні, навіть саме визначення справжньої віри, дане Алмою, вміщує в собі поняття істини: “І ось, як я сказав про віру—віра це не означає мати досконалі знання про щось; тому, якщо ви маєте віру, ви сподіваєтеся на те, чого не видно, але що є істинним” (Книга Мормона, Алма 32:21).

Бог від нас не вимагає сліпої віри у щось незрозуміле, навпаки, Він дає нам можливість самим пізнати істину й отримати свідчення про це: “І Я роблю це, щоб Я міг довести багатьом, що Я Той Самий учора, сьогодні і навіки...” (2 Нефій 29:9).

Бог відкриває Своїм вірним дітям Учення, яке дає відповіді на найважливіші питання життя: хто ми такі; хто наш Творець; чому ми тут; що чекає на нас після цього життя і як досягнути щастя. З Учення витікають правильні принципи, яких потрібно дотримуватись, а потім, використовуючи свободу вибору, ми застосовуємо його або діємо всупереч.

Чому Господь відкриває Учення тільки Своїм вірним дітям? Тому, що дізнатися, чи істинно це Учення і принципи, чи ні, можна тільки тоді, якщо жити згідно з ними.

Як нам дізнатися, чи це дійсно істина, чи ні? Чи можливо про це дізнатися? Так, можливо! Для цього наш люблячий Батько приготував усе необхідне, Він не залишив нас у невіданні. Перш за все, це свідчення Святого Духа: “І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все”

Старійшина
Гвідо Сенканс,
територіальний
сімдесятник

(Мороній 10:5). Це також Священні Писання, де містяться пророцтва істинних пророків, які завжди будуть в гармонії одне з одним, оскільки істина не може суперечити сама собі! Це означає, що істинні пророцтва у свій час збудуться, про що нам говорив Мормон: “І те, що є на цих пластинах, приємне для мене через пророцтва про пришестя Христа; і мої батьки знали, що багато з них виповнилося; так, і я також знаю, що все, що напроороковане про нас до цього дня, виповнилося, а все, що йде далі від цього дня, повинно неминуче статися” (Слова Мормона 1:4). Ми благословенні тим, що ми живемо в останні дні, коли багато з отриманих пророцтв уже збулося, і ми можемо бути свідками цього! Це також слова сучасних пророків і апостолів. І, зрештою—“все вказує на те, що Бог є; так, саме земля, і все, що на лиці її, так, і її рух, так, і також усі планети, які рухаються у своєму правильному порядку, свідчать про те, що існує Верховний Творець” (Алма 30:44). Генрі Айрінг, батько президента Генрі Б. Айрінга, визнаний учений, говорив: “Для мене ніколи не було серйозною проблемою узгодити принципи істинної науки з принципами істинної релігії, так як вони обидві мають справу з вічними реаліями Всесвіту” (“The Faith of a Scientist”, Henry Eyring, [1967], p. 31).

А яке ж тоді значення віри? Чи не можна обійтися без неї? Ні! По-перше, щоб ми могли вивчати істинне Вчення, дане нам нашим люблячим Небесним Батьком, “той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є” (Євреям 11:6). По-друге, слід розуміти, що “віра, коли діл не має,—мертва в собі!” (Якова 2:17). Небесний Батько відкриває вічні принципи або закони, але наша відповідальність жити згідно з ними, щоб ми могли отримати всі благословення, приготовлені для нас.

Що означає те, що це вчення істинне? Президент Джозеф Філдінг Сміт сказав: “Час усе розставити по своїх місцях. Ви побачите, що будь-яке вчення, будь-який принцип, не важливо, як багато людей цьому вірять, якщо воно не узгоджується зі словом Господа, відкритим Його слугам, зникне” (Joseph Fielding Smith, “Be Not Deceived,” 1952 O:60).

І так ми бачимо, що віра та істина є тісно пов’язаними поняттями, навіть можна сказати—нерозривними! Коли ми починаємо розуміти це, тоді ці слова набувають дуже глибокого значення: я знаю, що Ісус Христос є нашим Спасителем! Я знаю, що Джозеф Сміт дійсно був пророком Бога і що Книга Мормона—істинна! Я знаю, що істинна Церква Христа відновлена на землі і що Його священство знову відновлено на Землі. І я дійсно це знаю і свідчу про це! ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Реорганізація Київського Українського колу

20–21 квітня 2013 року відбулася конференція Київського Українського колу Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Головував на конференції член президентства Східноєвропейської території президент Рендел К. Беннет. Йому допомагав територіальний сімдесятник Сергій Мікулін. Ця конференція стала визначною подією в житті Київського Українського колу, оскільки на ній було реорганізовано президентство колу. Після

дев’ятирічного натхненного служіння Володимира Канченка було відкликано з посади президента колу, а також його радників Бориса Вишневського і Кирила Похилька.

Новим президентом колу було покликано Кирила Похилька, а його радниками стали Василь Пігулевич і Юрій Слепак.

Члени колу висловили щире подяку колишньому президентству і одностайно підтримали нових керівників колу. ■

Новое президентство Киевского Украинского колу

ФОТО ОКСАНИ МАЙОРОВОЇ

Гуманітарна служба Церкви допомогла інтернату в Снятині

Національний комітет зі зв'язків з громадськістю

Гуманітарна служба Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів (мормони) надала допомогу інтернату в Снятині поблизу міста Чернівці. У цьому інтернаті мешкає 110 дітей і дорослих віком від 5 до 30 років. Усі вони—інваліди, які страждають від фізичних та розумових вад.

Церква подарувала обладнання для кухні та пральні, якого вкрай потребував цей інтернат. Не маючи нового устаткування, кухонний персонал мав приходити на роботу до 5 ранку, щоб приготувати сніданок. Тепер за допомогою сучасної плити, духовки, морозильної

камери й іншого кухонного обладнання вони можуть готувати здорову їжу набагато швидше. Персонал, що працює у пральні, кожного дня пере понад 500 кг одягу та постільної білизни, а з новими пральними та сушильними машинами вони зможуть працювати набагато ефективніше.

Церква також забезпечила інтернат кількома новими фонтанчиками з питною водою, які дають дітям доступ до чистої питної води протягом дня. Директор закладу, а також персонал, висловили глибоку вдячність за щедрість членів Церкви в наданні такого необхідного обладнання. ■

Знайдіть свої благословення в служінні ближньому

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднана філія

6 квітня члени Церкви нашого приходу взяли участь у черговому заході, який проводиться в рамках проекту “Мормони. Руки допомоги”. 16 осіб прибирали територію поруч з будинком зборів, підмітали і вичищали тротуари вздовж вулиці Робесп'єра, спиливали сухі гілки дерев. Після служіння брати і сестри зібралися за спільним столом,

встановленим на вулиці, щоб перекусити, відпочити і поспілкуватися. Цього разу стіл був накритий нашими молодятами Володимиром і Ольгою Ждановими.

Я поставила запитання Ользі, чому вони вирішили взяти участь у служінні, і ось що вона відповіла: “Якось ми з чоловіком почали помічати, що в суєті повсякденних турбот

ФОТО НАДІЇ ЧЕБАН.

мало проводимо часу разом—робота, навчання та інші важливі справи забирають дуже вагомую частину нашого життя. В цій суєті ми легко забуваємо і про церковні заходи, спрямовані в основному на те, щоб у нас була можливість послужити ближнім. Але після щойно завершеного служіння я зрозуміла, що через цю забудькуватість ми позбавляємо себе багатьох благословень. У когось може виникнути питання, а які ж благословення можна отримати, прибираючи листя біля будинку приходу з року в рік. Так ось, найбільше благословення, яке отримала наша сім'я сьогодні—це час, проведений разом. Усі ми

**Сім'я
Жданових**

розуміємо, що коли ми служимо ближньому, ми тільки служимо Богу. А якщо ми працюємо з членами сім'ї, то в нас з'являється можливість, роблячи добрі справи для оточуючих, зміцнити і наші стосунки, вчитися спільно працювати та, змінивши вид діяльності,

відпочивати від інших турбот.

У Книзі Мормона (Мосія 4:9) говориться: "Віруйте, що людина не розуміє всього того, що Господь може розуміти". Я знаю, що Господь працює з нашою сім'єю різними шляхами, найчастіше ми не знаємо, як саме, але очевидно, що Він

краще всіх розуміє, що потрібно зробити, аби наші стосунки зміцнювалися. В Нього є план для нашої сім'ї і для всього людства. І в цьому плані Він підготував безліч благословень для всіх нас. А нам залишається тільки бути слухняними і робити свою частину". ■

Ми не лише виконуємо музику, ми вчимося євангелії

Катерина Сердюк, Київський Український кіл, Печерський приход

Ось уже п'ятий рік у Київському колі існує оркестр. Він об'єднує всіх, хто вміє грати на якомусь інструменті і любить грати разом з іншими, серед них і любителі, і професіонали. В оркестрі є різні інструменти: скрипки, фортепіано, флейта, труба, кларнети, саксофон, бандури

і басок (бас-бандура). Вік музикантів також різний: найменшому—8 років, а далі йдуть підлітки і їхні батьки. Душею нашого оркестру є його диригент—Юлія Добровольська. Вона також аранжує багатьох музичних

Диригент оркестру—Юлія Добровольська

Оркестр Київського Українського колу

композицій. Ще Юля пише музику для нашого унікального оркестру і допомагає нам, музикантам, побачити в кожному творі свою історію, а потім зуміти розповісти її слухачам.

Однак виконання музики—не єдина мета його учасників. Оркестр допомагає нам вчитися евангелії і застосовувати її в житті. Сам репетиційний процес—це вже величезна праця. Ми репетируємо по неділях. Іноді це нелегко фізично, але як молоді, так і не дуже молоді брати і сестри пам'ятають заповідь—розвивати таланти. Щоб досягти успіху в будь-якій справі, потрібна дисципліна, тому оркестранти склали правила оркестру, і тепер намагаються неухильно їх дотримуватися.

Дуже допомагає доброзичливе ставлення професійних музикантів до тих, для кого музика—тільки захоплення. Вони ніколи не дивляться зверхньо на тих, кому потрібно більше часу, аби розучити партію, і не вважають, що ходити на кожну репетицію нижче їхньої гідності. Їхня любов і терпіння вчать нас смиренню. Оркестр допомагає його учасникам бачити в житті прекрасне, вчить витримці, терпінню (часом довготерпінню), працелюбності, повазі, поблажливому ставленню до слабкостей інших, вмінню підтримати у важку хвилину.

Силами оркестру було організовано кілька концертів. Традиційними вже стали концерти для храмових місіонерів. Це прекрасна можливість подякувати подружнім місіонерським парам за їхнє служіння, любов, жертву. Підготовка і проведення таких концертів супроводжуються неймовірною наснагою. Ми відчуваємо, що коли ділимося любов'ю і талантами, то отримуємо натомість ще більше любові і, звичайно, ми отримуємо натхнення, щоб іти далі, працювати, творити, складати плани. Коли ми наповнюємо світлом життя інших, наше життя також стає яскравіше і плодотворніше.

Граючи в оркестрі, ми виконуємо повеління Господа: “Не марнуй свого часу, і не ховай свій талант так, щоб про нього не було відомо”, і Він щедро проливає на нас Свої благословення: радість і сили долати труднощі. ■

ДОВІРИТИ СВОЄ ЖИТТЯ ГОСПОДУ

Світлана Тамтик, Київський Український кіл, Печерський приход

Я ніколи не припиняю дивуватися тому, наскільки Небесний Батько любить кожного з нас і тому, наскільки Його рука проявляється в нашому житті. Іноді може здаватися, що ми самі визначаємо курс свого життя та інтенсивність свого духовного зростання, але настають моменти, коли ясно розумієш, що у Господа є свої плани щодо нас.

Так було з Авраамом, коли Бог дав йому урок, наказавши зробити, здавалося б, нездійсненне—принести в жертву свого сина Ісака. Бог не хотів цієї жертви; Він випробовував готовність Авраама довіритися Йому в усьому, адже Він обіцяв: “Мое ім'я Єгова, і Я знаю кінець від початку; отже, Моя рука буде над тобою” (Авраам 2:8).

Іноді любов Небесного Батька і Його бажання навчити нас бути більш схожими на Нього виражаються у не зовсім зручний для нас спосіб. Зазвичай це відбувається, коли прийшов час навчитися вирішувати життєві задачі в інший спосіб—не покладаючись більше на своє розуміння і спроби щось змінити, але повністю довіритися Богу і віддати себе в Його руки. Такий момент настав у моєму житті, коли мені було поставлено невтішний діагноз зі смертельним кінцем. Тоді я стала несамовито шукати способи і засоби

для зцілення. Я хапалася за все підряд в надії на диво, але диво не відбувалося.

Я старанно молилася Богу про скерування. У відповідь я отримала розуміння того, що повинна просто жити і радіти цьому життю. Незалежно від того, скільки мені доведеться прожити, у мене все ще залишався дар життя і можливість користуватися своєю свободою вибору кожного дня. Я прийняла настанову: “Отже, не бійтесь навіть самої смерті, бо в цьому світі ваша радість неповна, але повна ваша радість в Мені. Отже, не турбуйтеся ні про тіло, ні про життя тіла, а турбуйтеся про душу і про життя душі. І шукайте завжди лиця Господа, щоб у терпінні ви могли володіти своїми душами, і ви матимете вічне життя” (Уз 101:36–38).

Тоді я почала вчитися жити радістю сьогоденного дня. Я перестала боятися невдач і жити планами на майбутнє, а почала більш повно відчувати теперішнє. Я стала робити те, що завжди хотіла зробити, не відкладаючи на потім. І тоді я спіймала себе на думці, що я дійсно щаслива.

Одного разу по дорозі до храму мене зупинила сестра. Вона сказала, що молилася за мене і відчула, що повинна поділитися своїм досвідом. В її житті також були дуже складні часи, і вона з усіх сил

**Світлана
Тамтик**

намагалася змінити обставини в кращий бік, але в неї нічого не виходило. Зрештою, знесилена від своїх безуспішних спроб, вона встала на коліна і зі смиренням визнала, що нічого не може змінити, і все, абсолютно все, передає в руки Бога. Вона вирішила присвятити все своє життя без залишку служінню Небесному Батькові. Вона нічого не просила взамін. І люблячий Бог почув і дивовижним чином змінив її життя, вирішив

нерозв'язні проблеми і щедро благословив втіхою, радістю і щастям.

У той момент я усвідомила, що також знаходжуся на порозі прийняття подібного рішення, що повинна повністю довірити своє життя Господу і покласти на Його мудрість в усьому. Я вирішила дозволити Йому вести і скеровувати мене туди, куди буде потрібно, і служити Йому там, де в цьому буде необхідність. Я повинна була навчитися довіряти Богу,

ступавачи у невідоме, з вірою, що Він тримає мене за руку і не дасть оступитися.

Я часто згадувала слова Бойда К. Пекера (“Пошук духовних знань”, *Ліягона*, січ. 2007): “На якомусь етапі вашого пошуку духовного знання відбувається цей “стрибок віри”, як його називають філософи. Це момент, коли ви підійшли до краю світла і ступили в темряву, щоб побачити, що шлях освітлено тільки на крок чи два вперед. Воістину, як говориться в Священному Писанні, “дух людини—світильник Господній” (Приповісті 20:27).

З того часу моє життя змінилося. Рішення моїх проблем стали самі приходити до мене, і я почала знаходити відповіді на багато запитань. Іноді я потрапляю в ситуації, які здаються безвихідними, але я не зневірюся, тому що довіряю Господу і знаю: я під Його наглядом. Такі ситуації завжди вирішуються дивовижним чином, іноді в останню хвилину. Я можу сміливо сказати, що дійсно відчуваю руку Господа в своєму житті.

Зараз моє здоров'я, на подив лікарів, поступово нормалізується, і в мене є надія на повне зцілення. Хтось сказав, що тяжка хвороба—як великий камінь на нашому шляху, який стає або надгробком, або дороговказом. Для мене хвороба з першого варіанту перетворилася на другий, тому що я довірила своє життя Господу. ■

Навернення

**Ніна Куцоконь, Українська Донецька місія,
Об'єднана філія**

Дуже давно, ще з молодю, я побачила образ Ісуса Христа. Мені здалося, ніби Він стояв зовсім поруч зі мною. Спогади про цю подію я пронесла через все своє життя. Я завжди відчувала Його любов і підтримку. Бог дав мені чоловіка, трьох дітей, але я жила, нічого не віддаючи Богові взамін, тому що не розуміла, що всім, що маю, зобов'язана Йому.

В якийсь момент мого життя настав період випробувань: я втратила чоловіка, двох дітей, втратила всі мирські блага, які в мене були. Потім серйозно захворів мій старший син, і я, хвилюючись за його життя, впала на коліна і довго та гаряче молила Бога зцілити його і не забирати з землі. Бог почув мою молитву. Я повірила, що Він існує і що саме Він допоміг мені.

Зараз я знаю: Небесний Батько дає нам стільки випробувань, скільки людина здатна витримати. І я витримала, тому що Небесний Батько простягнув мені руку допомоги. Він також вказав мені шлях, яким я маю йти. Він зробив це через людей, які були поруч. Якось на дачі я зустріла своїх сусідів. Тоді я не знала, що вони відвідують якусь церкву, але відчула, що від них лине промениста любов і привітність. Мені з ними було так легко і добре, що хотілося їх обійняти! Вони запросили мене в гості, і я вперше взяла участь у сімейному вечорі. Спочатку я не знала, як себе вести, але через кілька хвилин, відчувши турботу і любов, відчула себе дуже природно. В той день мені подарували Книгу Мормона, і я одразу почала її читати. Це було в п'ятницю, а в неділю я вже прийшла у філію. Коли я почала ходити до Церкви регулярно, молитися, Небесний Батько показав мені чудеса віри. Я побачила уві сні своїх померлих дочку і сина, і мені здавалося, що вони живі. Бог дарував мені радість і спокій відносно моїх дітей, які пішли за завісу.

Я рада, що завдяки Церкві знайшла світлу і пряму дорогу до Бога. Після хрищення я відчула себе окриленою і переповненою радістю.

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА

Ніна Куцоконь

В мені відбулося щось таке, завдяки чому я була готова обійняти весь світ! Я перестала бути одинокою. Дякую за це Богу і тим, хто стали тепер моїми братами і сестрами. Ми—одна дружна сім'я. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Маленька помічниця

Єва Ш., 6 років, Київський Український кіл, Борщагівський приход

Я знаю, що Ісус Христос любить дітей. Я знаю, що Він любить мене. Він зцілює хворих, Він їх любить, дає їжу, захищає. І Він помер за наші гріхи і воскрес. Коли Він воскрес, люди раділи.

Якщо я хворію, мій тато благословляє мене з допомогою освяченої олії, і я зцілююсь, завдяки вірі в Ісуса Христа. Ще я молюся сама і разом з батьками в його ім'я. Я знаю, що молитва в ім'я Ісуса Христа

допомагає і дає благословення мені і моїй сім'ї. **Єва Ш.**

Господь так багато допомагав іншим і завжди допомагає. І ми також повинні наслідувати Його приклад. Якось я з татом і мамою йшла з магазину. Ми побачили бабусю, яка також несла сумку з продуктами. Я підійшла до неї і запропонувала допомогу. Але вона відповіла, що я ще маленька. Тому їй допомогла мама. Так ми довели бабусю до її дому, тато ніс нашу велику сумку, мама—бабусину, і ми розмовляли. Вона сказала мені, що я повинна слухатися своїх батьків, тому що вони в мене гарні.

Марина, мама Єви: не дарма Бог навчає нас бути, як діти, і дивитися на них. У нашої маленької доньки в її серці є стільки співчуття і милосердя. Часто вона першою знаходить когось, кому можна чимось допомогти, і ми робимо це разом. Ми дуже вдячні Богу за свою Єву, яка навчає нас усього. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Віра в Ісуса Христа

Настя Л., 14 років, Київський Український кіл, Святошинський приход

В березні 2013 року тема уроків для молоді була “Спокута Ісуса Христа”. Завдяки цим урокам я стала краще розуміти, що таке Спокута та її значимість в моєму власному житті. Я зрозуміла, що віра в Ісуса Христа важлива не лише для того, аби повернутися назад до Господа, але вона також допомагає відчувати любов Небесного Батька і Його милосердя.

У Книзі Мормона є такий вірш: “Бо через те що смерть зійшла на всіх людей, для того, щоб виконати милосердний план великого Творця, повинна бути і сила воскресіння, і воскресіння повинно обов'язково прийти до людини з причини падіння; а падіння прийшло з причини порушення закону; і через те, що людина пала, вони були відсічені від присутності

Господа” (2 Нефій 9:6). І нашим Спасителем став Христос.

Ісус Христос розуміє нас, тому що він сам одного разу пройшов усі життєві випробування, і тому Він знає, як нам допомогти. Він любить нас і тому постраждав на хресті, хоча Йому було дуже важко здолати всі Його випробування. Він навіть просив Небесного Батька: “Нехай обмине ця чаша Мене...”. Але Його слухняність і смирення були для Нього вищими за все.

Чиста любов Христа дає нам можливість зрозуміти, як ми повинні ставитися одне до одного. Але ми іноді такі нетерплячі одне до одного. Приклад Ісуса Христа завжди надихає мене на гарні вчинки. Я знаю, що завдяки вірі в Ісуса Христа ми можемо бути прощені і стати схожими на Небесного Батька. ■

Настя Л.

